

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Ψυχρά, βροχερά, ανεμώδης ἢ παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς. Εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ὅπου, ὅταν ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπη, μετὰ φρενητιώδους ἀλαλαγμοῦ γίνεται ἡ προπομπὴ τοῦ παλαιοῦ ἔτους καὶ ἡ ὑποδοχὴ τοῦ νέου, ἐρημία φέτος καὶ αἰγὴ. Οὔτε τράκες, οὔτε ρουκάνες, οὔτε συρίκτραι, οὔτε σφαῖραι μεταωριζόμεναι, οὔτε χαρτοβορρῆ, οὔτε κατακλυσμὸς κόσμου ποικίλου, οὔτε συνωστισμὸς εἰς τὰ ἐμπορικὰ. Ὀλίγοι μόνον ἐπίμονοι, προπάντων νέοι, ἠψήφησαν τὴν βροχὴν καὶ ἤλθαν νὰ περιπατήσουν μετὰ κόπου εἰς τὰ στενὰ καὶ λασπωμένα πεζοδρόμια τῆς ὁδοῦ. Κυρία καμμία δὲν ἀπεφάσισε νὰ υποκύψῃ εἰς τὴν συνήθειαν. Καὶ τὸ θέαμα ἦτο ὡς μία παρωδία τῆς ἄλλοτε ὠραίας πομπῆς, προξενούσα κατῆφειαν καὶ μελαγχολίαν, προπάντων εἰς τοὺς ἐμπόρους, τοὺς ὁποίους ἀρκετὰ ἐξημίωσεν ἡ δυστροπία τοῦ καιροῦ. Διότι φέτος μόνον οἱ ὑποχρεωμένοι νὰ κάμουν δῶρα τοὺς ἐπεσκέφθησαν, ἐν ᾧ ἄλλα ἔτη τοὺς ἐπεσκέπτοντο καὶ οἱ μὴ ὑποχρεωμένοι, οἱ παρασυρόμενοι καὶ ἀκολουθοῦντες τὸ ρεῦμα. . .

Ἄλλ' ὁ καιρὸς δὲν ἠμπόδισε τὰς οἰκογενειακὰς καὶ φιλικὰς συναθροίσεις περὶ τὴν βασιλόπηταν καὶ τὴν τράπεζαν τοῦ χαρτοπαικτείου. Φέτος ἡ Ἄστυνομία ἠμπόδισε τὴν δημοσίαν χαρτοπαιξίαν, ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ ἰδιωτικὴ ἤκμασε περισσότερο. Καὶ ἠριθμήθησαν πάλιν πολλὰ θύματα, τοῦ πάθους των μᾶλλον ἢ τοῦ ἐθίμου, καὶ πολλοὶ εὐνοηθέντες ὑπὸ τῆς Τύχης, οἱ ὅποιοι τὴν ἐπομένην ἔκαμον τοὺς γενναιοτέρους μπουναμάδες. . . Καὶ πράγματι πρέπει νὰ κερδίσῃ κανεὶς πολλὰ διὰ νὰ ἠμπορέσῃ ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις. Διανομεῖς ἐφημερίδων, διανομεῖς ταχυδρομείου, διανομεῖς τηλεγραφημάτων, ἔδοκαθαρισταί, νεωκόροι, φανοκόροι, ὑπηρέται, πόσοι καὶ πόσοι δὲν κρούουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὰς θύρας διὰ νὰ πωλήσουν τὰς ἐντύπους των εὐχὰς — εἰς ἐπίμετρον πολλάκις ἐμμέτρος. Ἐξ αὐτῶν οἱ ταχυδρομικοὶ διανομεῖς φιλοδωροῦνται καὶ συγχρόνως ἀκούουν παρατηρήσεις.

— Μπα, ἐσὺ εἶσαι ὁ διανομὴς; ἠκούσθη κύριός τις λέγων πρὸς ἕνα ἐξ αὐτῶν. Χαίρω πολὺ. Ἐπιθυμοῦσα ὅμως νὰ σε βλέπω συχνότερον. Λάβε τὸν κόπον νανοίγῃς τὴν πόρτα καὶ νὰ μὴν πετᾷς ἀπέξω τοὺς φακέλους, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πολλὸ ὀλίγοι φθάνουν εἰς τὰς χεῖράς μου. Ἐπειτα θά σου πῶ καὶ ἕνα ἄλλο: ἀφ' οὗ ἐνόησες νὰ κάμνης δυὸ καὶ τρεῖς ἡμέρας διὰ νὰ μου φέρνης τὰ ἐσωτερικά, καλῆτερα νὰ μὴ μου τὰ φέρνης καθόλου. Ἐτσι δὲν θὰ ἔχω καὶ τὴ φοῦρκα ὅταν λαμβάνω προσκλητήριον κηδείας ἀφ' οὗ ἔχουν θάψει πλέον τὸν νεκρόν, καὶ γεύματος ποῦ τὸ ἔχουν πλέον χωνεύσει. Πάρε τώρα τὸ πεντόφραγκό σου τὸ συνειθισμένο!

Πολὺ τραγικὰ θεάματα παρέχει αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ Μοντενέγγρου. Μετὰ τὸ πράξι-κόπημα τοῦ ἐλέφαντος, ἔχμεν καὶ δεύτερον, φοβερώτερον, διαπραχθὲν ὑπὸ μιᾶς τίγρεως. Ὁ θηριοδαμαστής Λορέντζος Μύλλερ εἰσελθὼν κατὰ τὴν παράστασιν εἰς τὸν κλωδὸν τῶν τίγρεων, ὠλίσθησε καὶ ἔπεσε. Τῆς πτώσεως ἐπωφεληθεῖσα μιὰ τίγρις ὄρμησεν ἐναντίον του. Αὐτὴν ἠκολούθησαν καὶ αἱ ἄλλαι, ἀφεύκτως δὲ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος θὰ κατεσπαράσσετο πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐντρόμων θεατῶν, ἂν δὲν ἔσπευδεν ἄλλος θηριοδαμαστής, ὁ ὁποῖος πυροβολήσας εἰς τὸν ἀέρα, κατώρθωσε νὰ ποτήσῃ τὰ θηρία, καὶ νὰ πομακρύνῃ ἐκεῖθεν τὸν σύντροφόν του. Ἄλλ' ἦτο πλέον ἀργά. Ἡ τίγρις ἐν τῇ πρώτῃ ὄρμῃ, εἶχε βυθίσει τοὺς τρεῖς ὄνυχάς της εἰς τὸ στήθος του καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Λορέντζος Μύλλερ ἀπέθανεν ἐκ τοῦ τραύματος. Κατόπι τοῦ δυστυχήματος τούτου ἡ ἄστυνομία ἀπηγόρευσεν εἰς τὸν Μοντενέγγρον τὰς αἱματηρὰς ταῦτας παραστάσεις.

Πρό τινων ἡμερῶν ἀπέθανεν ἡ Πιπίτσα Διογενεΐδου, θυγάτηρ τοῦ παρ' ἡμῖν διακεκριμένου δικηγόρου, νεκρωτάτῃ τὴν ἡλικίαν, μόλις δεκαεξαετίς ἀλλὰ τόσῳ σπανίων σωματικῶν χαρακτηρισμάτων, ὥστε δικαίως ὁ θάνατός της ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἀπώλεια κοινὴ. Ἐκαμμεν ἐντύπωσιν ἡ πρώιμος ἀνάπτυξις της, ἡ λεπτότης τῶν αἰσθημάτων της, ἡ εὐγένεια τοῦ ἤθους, ἡ ὠριμότης τῶν ἰδεῶν καὶ ὁ πλοῦτος τῶν γνώσεων. Διὰ τοῦτο οἱ γνωρίσαντες αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον δὲν ἐξεπλήσσοντο ὅταν ἐμάνθαναν ὅτι ἡ Πιπίτσα ἔγραψεν, ἀπὸ τόσῳ μικρά, ποιήματα καὶ διηγήματα, ὅπως ἐμουσοῦργει καὶ ἐζωγραφίζει. Τὰ πρώτῃ της δοκίμια, μὲ σταθερότητα πολὺ ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας της γεγραμμένα, ἐμαρτύρουν ὅτι ἂν ὁ θάνατος δὲν ἐφθόνηι τὴν σπανίαν αὐτὴν ἀθηναίαν κόρην, τὰ ἐλληνικὰ γράμματα ἦθελον ἀποκτήσει ἐργάτιδα διακεκριμένην μεταξὺ τῶν ὀλίγων ὀμοφύλων της.

Βροχὴ ἀπὸ ἐπισκεπτῆρια ἔπεσεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Πλέον τῶν 200,000 κατὰ τοὺς μετριοτέρους ὑπολογισμοὺς ἐλήφθησαν καὶ περὶ τὰς 60,000 ἐστάλησαν ἐδῶθεν. Ἡ διεύθυνσις ἠναγκάσθη νὰ προσκολληθῇ εἰς τὸ σῶμα τῶν διανομῶν δέκα ἀκόμη ἐκτάκτους χάριν τῶν ἐπισκεπτῆριων. Ἀλλὰ καὶ οὕτω μόλις μετὰ 10 ἡμέρας θὰ κατορθωθῇ νὰ διανεμηθῇ ὅλη αὐτὴ ἡ πληθώρα.

Ἄλλοτε, καθὼς λέγεται, ἡ μέθοδος τῆς διανομῆς ἦτο πολὺ ἀπλουστερά: Τὰ ἐπισκεπτῆρια τὰ ἐπέταξαν εἰς τὰ ἄχρηστα.

Ὁ πρωτοχρονιάτικος Ρωμῆος ἐτελείωνε μὲ τοὺς ἐξῆς στίχους:

Στοὺς Ρωμηοὺς τοὺς βόας - βοῦς
πάντα χρόνους ἀκριβοῦς
καὶ στοὺς ξένους τοὺς γκαβοὺς
καὶ μεγάλους παλαβοὺς
ἕνα κόσκινο βολβοῦς.

